

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ως ανοικτό κόμμα

Η αποστροφή της κοινωνίας προς την πολιτική εκφράζεται κυρίως με την απαξίωση των κομμάτων. Είτε υποστηρίζεται ότι τα κόμματα διανύουν κρίση αντιπροσώπευσης (απομαζικοποίησή τους, άδειες και έρημες Τοπικές Οργανώσεις, υποχώρηση των μορφών συλλογικής δράσης), είτε ότι διοικούνται από πολιτικές «ελίτ» και πολιτικές γραφειοκρατίες. Είναι, λοιπόν, σαφές ότι η μάχη για την επιστροφή της πολιτικής πρέπει πρωτίστως να δοθεί στο πεδίο των κομμάτων. Αυτό έχει και πρακτικές αιτίες.

Αν τα κόμματα αχρηστευθούν, τότε ο πολιτικός θα συναντά την κοινωνία και τους πολίτες σε άλλα πεδία, όπως τα «παράθυρα» και τα «talk shows» της τηλεόρασης.

Μην ξεχνάμε την εμπειρία άλλων χωρών, όπως είναι οι ΗΠΑ, όπου τα κόμματα έχουν συρρικνωθεί και αποτελούν μηχανισμούς συγκέντρωσης «πολιτικού χρήματος» και οργανωτές των Συνεδρίων που χρήζουν τυπικά τον υποψήφιό τους για τις εκάστοτε Προεδρικές Εκλογές.

Σύμφωνα με την οπτική αυτή, αν η μάχη για την επιστροφή της πολιτικής δοθεί στο κομματικό πεδίο, τότε δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να εκφυλισθεί σε μια λογική αριθμών και προεξόφλησης κομματικών ισορροπιών που να εξασφαλίζουν αξιώματα.

Η συζήτηση δεν πρέπει να αφορά πρόσωπα, προσωπικούς σχεδιασμούς ή ακόμη και ανομολόγητες επιδιώξεις. Κάτι τέτοιο θα εξοστρακίσει την ουσιαστική συζήτηση που πρέπει να κάνουμε σε ένα επίπεδο αποκρυπτογράφησης των προσωπικών στρατηγικών του καθενός μας.

Αντιθέτως, η συζήτηση πρέπει να γίνει σε καθαρά πολιτική βάση. Τα κόμματα πρέπει να είναι ζωντανοί πολιτικοί οργανισμοί. Προέρχονται και υπηρετούν την κοινωνία, άρα δεν μπορούν ποτέ να κλείσουν την πόρτα τους σε αυτήν ή να της γυρίσουν την πλάτη και να ασχολούνται με τη συντήρηση και αναπαραγωγή της κομματικής και πολιτικής «ελίτ».

Συνεπώς, η συζήτηση για αμεσότερη εκλογή των κομματικών οργάνων γίνεται και νομιμοποιείται, διότι ανταποκρίνεται σε ένα ευρύτερο κοινωνικό αίτημα για συμμετοχή της βάσης στις διεργασίες της κορυφής.

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ., ως Κίνημα, είναι ανοικτό στην κοινωνία και ευαίσθητο απέναντι στους προβληματισμούς της. Είναι υποχρεωμένο να αλλάζει, γιατί η κοινωνία αλλάζει διαρκώς. Και ό,τι δεν αλλάζει, πεθαίνει. Αυτό, άλλωστε, έχει δείξει η πολύχρονη διαδρομή της ελληνικής Δεξιάς.

Μπορεί στη μακρόχρονη πορεία της να άλλαξε 3 φορές όνομα (Ελληνικός Συναγερμός – ΕΡΕ - Νέα Δημοκρατία), συνεχίζει όμως να εκπροσωπείται από τα ίδια πρόσωπα και να εκφράζει τις ίδιες συντηρητικές ιδέες και δυνάμεις. Γι' αυτό όποιο προσώπιο

και αν φορέσει, το πραγματικό της πρόσωπο δεν αλλάζει. Ήταν και παραμένει ο αυθεντικός εκφραστής του πιο συντηρητικού πολιτικού και κοινωνικού εποικοδομήματος που είχε και έχει η χώρα.

Η συζήτηση για την ανασύσταση και επανίδρυση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. πρέπει να εκφράζει στην πραγματικότητα έναν γόνιμο προβληματισμό για τα θέματα ταυτότητας και προσανατολισμού, δομής και οργάνωσης του κόμματος. Με αυτά τα θέματα που είναι το «ψητό» της ιστορίας θα πρέπει να ασχοληθούμε σοβαρά και ουσιαστικά.

Ως πολιτικός οργανισμός, το ΠΑ.ΣΟ.Κ. υπήρξε πάντα πρωτοπόρο σε αυτούς τους προβληματισμούς. Η συζήτηση για την ταυτότητα και τους προσανατολισμούς του, η συζήτηση για τη δομή και την οργάνωσή του δεν μπορεί παρά να ανταποκρίνεται στην ιστορική του διαδρομή και προοπτική.

Μην ξεχνάμε ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ήταν πάντοτε πρωταγωνιστής σε όλες τις φάσεις μετάβασης της πολιτικής μας ζωής. Ήταν πρωταγωνιστής στη Μεταπολίτευση. Σηματοδότησε μια ιστορική αλλαγή αναλαμβάνοντας τα ηνία της διακυβέρνησης το '81. Κατοχύρωσε τη συμμετοχή και προοπτική της χώρας στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι. Εγγυήθηκε και πραγμάτωσε την είσοδο της χώρας στην ΟΝΕ.

Με τον ίδιο τρόπο το ΠΑ.ΣΟ.Κ. καλείται να αναλάβει τις νέες ιστορικές του ευθύνες για την κατάκτηση της πραγματικής

σύγκλισης και ευημερίας της χώρας, της κοινωνίας και των πολιτών. Καλείται να αναλάβει αυτές τις μεγάλες ευθύνες σε μια ατμόσφαιρα γενικευμένης δυσπιστίας για την πολιτική και την αντιπροσωπευτικότητα των κομμάτων. Καλείται να αναλάβει αυτές τις ευθύνες σε μία συγκυρία που διακρίνεται κυρίως από την καλλιέργεια συντηρητικών απόψεων και ξενοφοβικών ιδεών.

Το γεγονός ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ανοίγει ένα γόνιμο και ουσιαστικό διάλογο, αλλά και ξανασυζητά κρίσιμα θέματα που συνδέονται με την ταυτότητα, τη φυσιογνωμία, τους προσανατολισμούς, τη δομή και τη λειτουργία του, δείχνει την πολιτική του ζωτικότητα και τη δυνατότητά του να προσαρμόζεται στις νέες απαιτήσεις και ανάγκες. Δείχνει ότι δεν είναι δύναμη στατικότητας και αδράνειας, αλλά ήταν και παραμένει δύναμη αλλαγής και ανατροπής.

Η πολιτική πρωτοβουλία που αναπτύσσουμε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι εγγράφεται σε έναν ορίζοντα αδράνειας των άλλων πολιτικών δυνάμεων. Είναι μια κίνηση που εκπορεύεται από την αντίληψη ότι η πολιτική είναι κοινωνική λειτουργία, είναι πράξη χειραφέτησης και αυτογνωσίας, είναι περιπέτεια ιδεών. Δεν είναι κυνήγι εξουσίας, ούτε αντικείμενο συντήρησης και αναπαραγωγής κατεστημένων και μαρμαρωμένων πολιτικών δομών και ομάδων. Δεν είναι αντικείμενο μιας πολιτικής «ελίτ» ή μιας φαντασιακής ηγετικής ομάδας, ή οποία το μόνο που κάνει είναι να σκιαμαχεί με τον εαυτό της, αδιαφορώντας για την πολιτική μας ακτινοβολία.

Τέλος, είναι μια πρωτοβουλία που ανταποκρίνεται στη συνείδηση ότι αλλαγή και εκσυγχρονισμός δεν μπορεί να υπάρξουν, χωρίς την αλλαγή και τον εκσυγχρονισμό των πολιτικών του υποκειμένων.